

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 2858/19
Дана 02.02.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Драгане Максимовић и Драгане Илчић, чланова већа, са судским саветником Маријом Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” ..., ..., кога заступа Горан Јелушић, адвокат из Чачка, Рајићева бр. 7, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број 46-00-01915/2017-13 од 28.11.2018. године, са заинтересованим лицима: Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву и Б.Б. из ..., кога заступа пуномоћник Мирослав Петровић, адвокат из Чачка, Градско шеталиште 167/1, у предмету враћања имовине, након усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 02.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац “А.А.” д.о.о. ..., да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., плати на име трошкова управног спора износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију - Подручне јединице Крагујевац број: 46-011644/2012 од 20.11.2017.године, којим се усваја захтев, враћа имовина и утврђује право законском наследнику бившег сувласника, Б.Б. са уделом од 1/16

идеалног дела, и то на: а) објекту број 1 зграда трговине, број етажа ПР, површине у основи 145 м², објекат изграђен пре доношења прописа о изградњи објекта, постојећи на катастарској парцели ... КО Чачак уписан у Лист непокретности број ... КО Чачак; б) градском грађевинском земљишту на катастарској парцели број ... КО Чачак, уписаној у листу непокретности број ... КО Чачак у уделу који је у сразмери са површином објекта из тачке 1. алинеја а) диспозитива овог решења у односу на укупну површину објекта постојећих на катастарској парцели број ... КО Чачак, које непокретности су, са уделом од 1/8, одузете решењем Комисије за национализацију при НОО Чачак број 8130/53 до 60 од 20.11.1959.године, од бившег сувласника сада пок. В.В. из .... Тачком 2. диспозитива, одређено је да део објекта из тачке 1. алинеја а) диспозитива овог решења који је дат у закуп на основу Уговора о закупу пословног простора закљученог дана 01.12.2014.године између "А.А." доо ... као закуподавца и "Т.Г." доо ... као закупца, враћа се у државину законском наследнику бившег сувласника утврђеном у тачки 1. диспозитива тог решења по истеку 3 године од извршности решења о враћању имовине, ако се купац и законски наследник бившег сувласника утврђен у тачки 1. диспозитива овог решења другачије не споразумеју, при чему у периоду од стицања својине до ступања у посед купац ступа у правни однос са законским наследником бившег власника сувласника утврђен у тачки 1. диспозитива овог решења као закуподавцима, по уговору који је закључио са претходним власником односно корисником, док се преостали део објекта из тачке 1. алинеја а) диспозитива овог решења, који није дат у закуп враћа у државину законском наследнику бившег сувласника по правоснажности решења. Тачком 3. диспозитива, одређује се да ће на основу тог решења по његовој правоснажности, надлежни орган за упис права на непокретностима извршити упис права својине на непокретностима из тачке 1. диспозитива овог решења овог решења, у корист законског наследника бившег сувласника утврђеног у тачки 1. диспозитива, сходно утврђеном уделу у тачки 1. диспозитива. Тачком 4. диспозитива, налаже се органу надлежном за упис права на непокретностима да на основу решења, а по његовој правоснажности изврши брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретностима наведеним у тачки 1. диспозитива овог решења, а тачком 5. диспозитива, констатовано је да је враћена имовина у слободном промету, а Република Србија односно јединица локалне самоуправе има право прече куповине приликом првог отуђења.

У тужби поднетој овом суду дана 21.02.2019.године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац наводи да је диспозитив решења нејасан и да образложење решења не садржи битне чињенице које упућују на одлуку у диспозитиву. Указује да је Основни суд у Чачку донео пресуду у корист овде тужиоца под бројем 9П бр.4261/16 од 28.12.2017.године, која је постала правоснажна и извршна, којом је у целости одбијен тужбени захтев овде заинтересованог лица Б.Б., за повраћај имовине која је и предмет захтева пред Агенцијом. Сматра да је првостепени орган као орган који је последњи поступао по захтеву, био дужан да сходно члану 28. Закона о општем управном поступку, поднесе предлог за решавање сукоба надлежности, с обзиром да се ради о истоветном правном захтеву подносиоца. Наводи да се предметне непокретности враћају јер је имовина одузета од правног претходника пок. В.В. из ..., решењем

Комисије за национализацију НОО Чачак број 8130/53-60 од 20.11.1959.године, и то само у уделу од 1/8 идеалних делова непокретности, а која је у тренутку одузимања представљала пословну зграду, која се састојала од пет просторија, и која је сада уписана као објекат бр. 1 постојећи на кп. бр. ... КО Чачак, уписан и ЛН ... КО Чачак. Из решења НОО Чачак од 20.11.1959. године, произлази да је према налазу вештака грађевинске струке са којим су тадашњи власници били сагласни, утврђена корисна површина предметне зграде у површини од 117 м², а у образложењу ожалбеног решења се наводи да је садашња површина објекта 145 м², па произлази да је Б.Б. враћена имовина у већој површини од оне која је одузета. Даље наводи да је објекат потпуно реконструисан те да је орган био у обавези да утврди површину објекта и све друге чињенице битне за доношење решења. Надаље истиче да из образложења решења од 28.02.1967. године, произлази да је национализована имовина у површини од 35 м² дата на трајно коришћење Предузећу “Д.Д.” из ..., а да је тужилац предметну имовину стекао од Акционарског друштва “Д.Д.” ..., на начин који је наведен у ожалбеном решењу, те је онда нејасно како се подносиоцима захтева за реституцију враћа површина од 145 м², ако је Предузеће “Д.Д.” користило само 35 м². У том смислу сматра да је оспорено решење у супротности са диспозитивом, јер се подносицу захтева враћа имовина у уделу од 1/16 идеалних делова, која није била предмет национализације односно која није одузета од правног претходника В.В., јер он није ни био њен власник. Уз то у тренутку национализације предметна зграда није имала ни грађевинску, а не употребну дозволу, те се ожалбеним решењем не може вршити озакоњење објекта јер то није у надлежности Агенције за реституцију. Указује да се из решења Среског суда у Чачку од 16.10.1959.године може закључити да је катастарска парцела припадала лицима која нису били сувласници предметног објекта, те да се на предметној катастарској парцели налазе и други објекти који нису били одузети од правног претходника В.В., што је констатовао и сам првостепени орган у образложењу решења. Поред тога, тужени није навео акт државног органа којим је од пок. В.В. одузета катастарска парцела која је сада враћена његовим наследницима. Такође, не треба занемарити чињеницу да зграда и земљиште представљају једну целину, те да се преносом права на објекту преноси и право на земљишту под објектом и земљиште које служи за редовну употребу тог објекта, те је у том смислу било неопходно да се чињенице утврђују идентификацијом објеката уз помоћ вештака грађевинске струке, а не како је урађено на основу исказа и фотографија са лица места. Даље истиче да се првостепени орган у образложењу решења позива на правно начело да се на другом не може пренети више права него што га и сам преносилац има, међутим из напред наведеног је јасно да је првостепени орган приликом доношења ожалбеног решења игнорисао ово правно начело. Како је неспорно да је имовина која је предмет враћања из државине својине отуђеном у поступку приватизације као имовина и капитал субјекта приватизације, сматра да сагласно члану 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, од враћања треба изузети непокретну имовину која је продата односно стечена у поступку приватизације, као имовина и капитал субјекта приватизације у складу са законом којим се уређује приватизација. Сматра да је погрешно примењен и члан 28. Закона о враћању одузете имовине и обештећење те са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражи трошкове управног спора у износу од 60.000,00 динара за састав тужбе као и таксе по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

У одговору на тужбу, заинтересовано лице Б.Б. је оспорио све наводе тужбе и навео да је тужба неоснована а да је решење које се тужбом оспорава законито. Истиче да наводи тужбе представљају преписане наводе жалбе које је другостепени орган ценио у оспореном решењу, те дао јасне и на закону утемељене разлоге због којих жалбу није уважио. Постојање пресуде донете у корист овде тужиоца у предмету који се водио пред Основним судом у Чачку није од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, те се неосновано тужбом указује да се наводно ради о пресуђеној ствари, јер се једино у поступку реституције може расправљати о враћању одузете имовине и то, применом Закона о враћању одузете имовине о обештећењу. Наводи да се неосновано у тужби истиче да је Б.Б. враћено више права него што је одузето његовом правном претходнику јер је Б.Б. враћено грађевинско земљиште на кп.бр. ... КО Чачак у делу сразмерно власништву над објектом, а првостепени и другостепени орган у образложењу решења дају јасне и на закону засноване разлоге за своју одлуку. Такође, неосновано се тужбом указује да је Б.Б. враћена већа површина у идеалном делу него што је било одузето његовом пок.оцу В.В., јер је и о томе тужени орган дао јасне разлоге наводећи да је до разлике у површини дошло због тога што је вештачењем, које је спроведено у току поступка национализације утврђена корисна површина посебних делова зграде која је била предмет национализације, а да је у Листу непокретности исказана површина зграде у основи, па разлика у површини представља разлику између бруто и нето површине објекта. Даље указује да су неосновани и наводи тужбе којима се истиче да је првостепени орган морао у току поступка изаћи на лице места и да изведе доказ вештачењем јер су све чињенице утврдиле на основу стања у списима предмета, при чему тужилац не наводи јасно шта би се утврдило вештачењем и у ком делу службено лице које је спроводило поступак не располаже стручним знањем које је потребно за правилно окончање поступка. Такође, неосновано се у тужби истиче да је "А.А." ванкњижни власник објекта који је предмет реституције јер ни једним доказом које је тужилац приложио у току првостепеног управног поступка, то своје власништво није доказао, чак су првостепени и другостепени орган правилно утврдили да је тужилац постао власник капитала а не непокретности које су остале у државном власништву. Према члану 6. Уговора на основу кога је тужилац постао власник капитала, купац је упознат са чињеницом да се у саставу имовине субјекта налази национализована имовине и да је купац односно овде тужилац сагласан да се са национализованом имовином поступи сходно одредбама закона којом се буде регулисала та област. Дакле не само да тужиоцу није пренето право својине над објектом који је предмет реституције већ је исти упознат кроз Уговор и Програм приватизације да се ради о национализованом објекту те са тих разлога се може рећи да нема савестности тужиоца. Стога предлаже да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца на накнаду трошкова управног спора и то у износу од 60.000,00 динара.

У речи на усменој јавној расправи, пуномоћник заинтересованог лица Б.Б. је изјавио да заинтересовано лице остаје у свему при наводима из одговора на

тужбу. Тражио је трошкове спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за приступ на расправу износ од 18.500,00 динара.

Заинтересовано лице Република Србија, није доставила суду одговор на тужбу.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), у присуству пуномоћника заинтересованог лица Б.Б., а у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиоца, туженог органа и законског заступника заинтересованог лица Републике Србије, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, писмена приложених уз тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је у поступку по захтеву Б.Б. из ..., поднетом 13.12.2012. године, за враћање одузете имовине, односно обештећење, за удео бившег сувласника сада пок. В.В. из ..., на непокретностима национализованим решењем Комисије за национализацију при НОО Чачак бр. 8130/53 до 60 од 20.11.1959.године, утврђено: да је наведеним решењем Комисије за национализацију при НОО Чачак бр. 8130/53 до 60 од 20.11.1959.године, применом Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ” број 52/58), национализована пословна зграда на кат. парцели старог премера бр. ... КО Чачак, ул. ... бр. ... у ..., која се састоји од пет пословних просторија, где је смештена Ђ.Ђ. у Чачку, раније сувласништво на по идеалној 1/8: Е.Е., Ж.Ж., З.З., В.В., И.И., Ј.Ј., КК и ЛЛ, свих из ...; да је решењем Одељења за финансије НОО Чачак број 8130/53 од 22.12.1962. године, одређена новчана накнада за просторије на кп. Број ... КО Чачак, у површини од 145 м², национализоване од бивших сувласника Е.Е., Ж.Ж., З.З., В.В., И.И., Ј.Ј., КК и ЛЛ, свих из ...; да је решењем бр. 01-06/09 од 28.02.1967.године, предузећу “Д.Д.” из ..., на трајно коришћење и управљање, дат национализовани локал са пекарницом у ул. ... бр. ..., површине 35 м²; да је увидом у уверење СКН Чачак број 952-2/2012-16 од 01.03.2012. и уверење исте службе број 952-2/2012-197 од 04.12.2012. године, утврђено да катастарској парцели бр. ... КО Чачак старог премера, одговарају парцеле новог премера бр. ..., ..., ..., све уписане у КО Чачак, да је приликом реамбулације формирана катастарска парцела бр. ... као државна својина, а као корисник уписана Ђ.Ђ., те да је на основу пријаве из 1968. године, наведена катастарска парцела уписана као државна својина, а као корисник уписано Пекарско предузеће “Д.Д.” ..., при чему је израдом катастра непокретности парцела уписана на Републику Србију, а као корисник уписано Акционарско друштво “Љ.Љ. ... . Даље је увидом у препис листа непокретности број ... КО Чачак утврђено да је кп. бр. ..., у површини од 308 м², уписана као градско грађевинско земљиште, да је као носилац права на земљишту уписана државна својина, а да је као држалац уписано привредно друштво “М.М.” доо ..., са обимом удела 1/1.даље произлази да су на парцели уписана 3 објекта, и то: објекат бр. 1 – зграда трговине, у површини од 145 м², објекат број 2 - остале зграде, у површини од 13 м² и објекат број 3 - остале зграде, површине од 12 м², а да је као носилац права – држалац, на сва три објекта уписана

“А.А.” доо ..., са обимом удела 1/1. Увидом у копију плана важећег премера бр. ... КО Чачак, као и копије плана првобитног премера бр. ... КО Чачак, са стањем 1933. године, те достављених фотографија, утврђен је облик и положај предметне парцеле и објекта означеног бр. 1, постојећег на истој као и изглед национализоване зграде. На основу уверења Градске управе за урбанизам Града Чачка број 351-19/2019-4-2-01 од 12.01.2017. године, утврђено је да у службеној евиденцији не постоје подаци да је за објекат изграђен на кп. бр. ... КО Чачак издата грађевинска и употребна дозвола. Имајући у виду тако утврђено чињенично стање, првостепени орган је оценио да је предметна непокретност, национализована решењем Комисије за национализацију при НОО Чачак бр. 8130/53 до 60 од 20.11.1959.године, прешла из приватне у општенародну – државну својину, применом закона који је као основ за враћање наведен у члану 2. став 1. тачка 34) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Поред тога, навео је да је непокретност након национализације прешла у друштвену односно државну својину и њоме је сходно Закону о средствима у јавној својини могла располагати само Република Србије, те да касније преношење права коришћења не може утицати на промену облика својине на предметној непокретности, као што ни касније извршена приватизација нема значаја за судбину права на непокретности. Наиме, ово стога што је Уговором о продаји 70% друштвеног капитала субјекта приватизације “Љ.Љ.” ад ..., купац капитала стекао право на управљање, учешће у добити и право на део из ликвидационе масе сразмерно висини купљеног капитала, с тим да је купац капитала пре одржавања аукције упознат са чињеницом да се у саставу имовине налази и национализована имовина са којом ће се поступати сходно законским одредбама које буду регулисале ту област, што је и унето у уговор. Након тога, закључен је уговор о купопродаји стечајног дужника као правног лица, на основу кога је тужилац стекао својину над оснивачким капиталом АД “Љ.Љ.” ... у стечају, те је на основу тога, преузео парницу у којој је стечајни дужник пасивно легитимисан ради утврђивања права својине сувласничких удела на предметној непокретности. Налазећи да уговор о продаји 70% капитала субјекта приватизације не представља правни основ за стицање права својине на непокретности која је дата на коришћење правном претходнику субјекта приватизације, првостепени орган је оценио да је на основу свега наведеног, неспорно утврђено да предметна непокретност није продата, односно стечена у поступку приватизације јер иста није била у својини субјекта приватизације, те да не постоје сметње за враћање имовине у натуралном облику у смислу члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Са изложеног, првостепени орган је оценио да је ранијем сопственику одузета имовина актом о подржављењу (члан 2. став 1. тачка 3.); да се имовина враћа по правилу у натуралном облику или се даје обештећење у виду државних обвезница и у новцу (чл. 4. у вези чл. 8.); да је подносилац захтева законски наследник бившег власника одузете имовине (члан 5.); да је имовина идентификована и да се налази у својини Републике Србије (члан 9.); да је имовина која се враћа предвиђена законом (члан 15. став 2.); да имовина која се враћа није изузета из поступка реституције (члан 18.); да је имовина која се враћа исте намене као и у време одузимања и да је дата у закуп (члан 28. став 2.); да је захтев поднет у складу са законом (члан 42.); и да су утврђене све чињенице сагласно члану 47. односно корисник, имовина која се враћа, обвезник враћања, право у односу на предмет враћања и др.; те да је свим странкама

омогућено да учествују у поступку (члан 39.) и да се уз то обвезник реституције не противи враћању предметне непокретности у својину и државину подносиоцима захтева, па је применом напред наведених одредаба првостепени орган одлучио као у тачки 1. диспозитива решења, а у осталом делу диспозитива је одлучено у складу са чланом 21., 47., 49. и 62. став 3. наведеног закона.

Решавајући по жалби, тужени орган је одбио жалбу, налазећи да је првостепено решење правилно и на закону засновано, а да су наводи жалбе неосновани и без утицаја на друкчије решавање ове управне ствари, те је на основу члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку, одлучио као и диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, имајући у виду утврђено чињенично стање, разлоге дате у образложењу ожалбеног решења и пропис на који се првостепени орган позвао, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца налазећи да је правилно првостепени орган усвојио захтев, вратио имовину и утврдио право својине законском наследнику бившег власника на национализованој имовини ближе описаној у диспозитиву ожалбеног решења, при чему је правилно оценио да не постоје сметње за враћање непокретности у натуралном облику, јер уговор о продаји друштвеног капитала субјекта приватизације не представља правни основ за стицање права својине на непокретности која је дата на коришћење правном претходнику субјекта приватизације, односно статусне промене правног лица и облика организовања правног лица не утичу на промену раније стеченог права коришћења непокретности у државној својини.

Са изложеног, а имајући у виду да је у спроведеном поступку неспорно утврђено да предметна непокретност није продата, односно стечена у поступку приватизације, суд је оценио да нису основани наводи тужбе којима се истиче повреда члана 18. став 1. тачка 9. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Поред тога, суд је ценио и наводе тужбе којима се истиче да је првостепени орган био у обавези да изазове сукоб надлежности с обзиром на истоветност постављеног захтева за враћање имовине пред Основним судом и пред Агенцијом за реституцију, али је нашао да ови наводи нису од утицаја на законитост оспореног решења, са разлога што је првостепени орган у вези са поднетим захтевом за враћање национализоване имовине, поступао у складу са одредбама Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Такође, ни навод тужбе да је Основни суд у Чачку донео пресуду 9 П бр.4261/16 од 28.12.2017. године, којом је одбио тужбени захтев Б.Б. за повраћај одузете имовине, није од утицаја на решавање ове управне ствари.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења с обзиром да је тужени орган дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку, које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Управни суд је нашао да закон није повређен на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима

(“Службени гласник РС”, број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), које се сходно примењују на основу одредбе чл.74. Закона о управним споровима.

Суд је одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, и сходном применом одредаба чл. 150., 153., 154. и 162. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), па је заинтересованом лицу, с обзиром да је тужба одбијена, применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12, 37/21) признао трошкове управног спора на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и на име приступа на одржану усмену јавну расправу износ од 18.000,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.02.2022. године, I-4 У 2858/19

Записничар
Марија Ристић,с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ